

ՈՒՐԱՐԱԿԻՐ ՄԻՋՐԱՆ ՅՈՎՀԱՆՆԷՍԵԱՆ

Ս. Յակոբեանց Միաբանությունը վիշտը սենեցաւ կորսնցնելու իր աշխատաւոր Միաբաններէն, Վանցի, Միհրան Ս. Յովհաննէսեանը, 12 Փետրուար 1964ին, որ կը խնամուէր Ռաս էլ Ամուտի ձերանոցին մէջ:

Ծնած էր 1907ին, Թեմարի շրջանի Ատըլա գիւղը: Համալսարանային պատերազմի ընթացքին կը զաղթէ Պարսկաստան եւ կ'անցնի Միջագետք: Կորսնցուցած ըլլալով ծնողքը իբրեւ որր կը մանէ Պաղատի որրանոցը եւ ապա Արարատեան - Վասպուրական որրանոցի որրերու հետ 1922, 11 Փետրուարին, կը փոխադրուի Երուսաղէմ: 1924ին կը վերադառնայ Միջագետք, սակայն, ճամբան հիւանդանալով վերստին կը դառնայ Երուսաղէմ, եւ նոյն տարուան Դեկտեմբերին խնդրամատոյց կ'ըլլայ Ս. Աթոռոյս Պատ. Տնօրէն Ժողովին իբրեւ Միաբան որդեգրուելու Ս. Աթոռին եւ Սրբատեղեաց ծառայութեան, եւ նոյն ամսուան 13ին կ'ընդունուի իր խնդրանքը եւ կը զբոսի Ս. Ծնունդ ուր, իբրեւ Միաբան անձնութեամբ եւ սիրով կը ծառայէ, եւ քանի մը տարի վերջ իրեն կը յանձնուին Լուսարարի եւ Ուրարակի զոյգ պաշտօնները, զոր անտրտունջ կը վարէ տարիներով մինչեւ 1959 Նոյեմբեր, երբ կաթուածահար կ'ըլլայ եւ կը փոխադրուի Ֆրանսական հիւանդանոց, Թեթիկէմ: Կը յուսար վերադառնի իր առաջնական վիճակը եւ վերստին նուիրուի իր նուիրական գործին, սակայն ի դերեւ ելան իր լաւատեսութիւնն ու յոյսը, եւ օր ըստ օրէ վիճակը վատթարանալ սկսաւ եւ Ս. Աթոռի վանական իշխանութիւնը հարկադրուեցաւ զինքը ձերանոց զրկել, ուր եւ վախճանեցաւ:

Ուրարակի - Լուսարար Միհրան Ս. Յովհաննէսեանը Աթոռաւոր, աշխատունակ, ուշիմ եւ հաւատարիմ սպասաւոր մըն էր Ս. Տեղեաց ծառայութեան եւ հմուտ ոչ միայն ազգային այլեւ օտար ազգերու իրաւանց մէջ եւ կը վայելէր համարումն ու վստահութիւնը պետական մարզոց՝ եւ այդ անսակէտէն իր կարծիքը կշիռ ունէր յաճախ տարակարծութեան պարագային:

Իր թաղումը կատարուեցաւ նոյն օրը, մասնակցութեամբ բովանդակ Միաբանութեան եւ աշակերտութեան, եւ նախադահուութեամբ Գերշ. Լուսարարապետ Տ. Հայրիկ Ս. Արքեպօսի, եւ մարմինը ամփոփուեցաւ Զամ - Թաղի պուրակ - գերեզմանատունը:

Հանգիստ յաւիտենական իր հոգիին:

ՏԻՐԱՄԱՅՐ ՄԱՐԻ ՄԱՄՈՒՐ

Ծնած է Ակն 1862ին, դուստր Պետրոս Պէշիրեանի եւ Մարգրիտի (ծնեալ Էսկիմեան), երբեմնի Պոլսոյ Սուլթանի Արկղակալ Պէշիր Ամիրայի սերունդէ: Աւարտած է յաջողութեամբ Ակնայ Ներսէսեան Վարժարանի Աղջկանց բաժնի ուսմանց ընթացքը:

1896ի արհաւիրքին՝ երբ Թուրքո-քրիտ խուժանը Ակնայ թաղերը մաս առ մաս կրակի կուտար «վերէն» եկած հրահանգներու անսալով, ընտանեօր կանանտես վկայ կ'ըլլայ իրենց պապենական ինչքերու փնջման: Կը զաղթեն Եգիպտոս ցուրտ ծմեղին Սամսոն - Պոլիս ճամբով, ու կը հաստատուին Աղբըսանդրիա:

Հոն 1898ին կ'ամուսնանայ այն տտենուան տեղւոյն երեւելի վաճառականներէն Մարգուանցի Յակոբ Մամուրի հետ, ձեռամբ Երուսաղէմի ընտրեալ Լուսարարապետ Վահան Վրդ. Ագարեանի:

Կ'ունենայ չորս զաւակներ՝ որոնց հայեցի կրթութեան, լաւ դաստիարակութեան կը նուիրէ իր ամբողջ կեանքը:

Տիրամայր Մարի Մամուր իր աչքերը կը փակէ Երուսաղէմի Հայոց Վանքին մէջ Հինգշաբթի օր, 20 Փետրուար 1964ին, երկկայան ժամը 6ը հինգ անցած, 82 տարեկան հասակին, իր պարտականութիւնը լիովին կատարած ըլլալու գիտակցութեամբ:

Թաղման արարողութիւնը կը կատարուի յաջորդ օրը, Ուրբաթ, առաւօտեան ժամը 11ին, Ս. Յակոբեանց Մայր Տաճարի Ս. Էջմիածնի մատրան մէջ, նախագահութեամբ Գերշ. Տ. Սուրէն Արքեպօս. Դէմհանեանի, մասնակցութեամբ համայն Միաբանութեան, եւ ի ներկայութեան հոծ բազմութեան մը: Մարմինը կ'ամփոփուի Զամ - Թաղի գերեզմանատան մէջ:

«Յիշատակն արդարոց օրհնութեամբ եղիցի»: